

Detall de l'antependi, conservat al tresor de la catedral de Girona, que reproduïx el retrat del cardenal Margarit.

Fotografia de **Josep M. Oliveras**

Editorial

Revista
de
Girona

De la vergonya a l'acte de justícia

La història de les carreteres gironines és molt sovint la història de les reivindicacions populars. Dues d'aquestes pressions col·lectives històriques s'han solucionat o s'han encarrilat per ser resoltes després d'uns llarguissims processos que han provocat molts moments de tensió i d'exasperació.

La reivindicació d'un enllaç racional entre Colera i Portbou va començar l'any 1960. El 1968, el ministre Fraga Iribarne ja va reconèixer per escrit la necessitat de millorar la carretera, i deu anys després es publicà oficialment l'estudi per fer-la nova a partir de l'any següent, és a dir, el 1979. Van passar vint-i-cinc anys més i el 2003, després de tantes promeses incomplertes i de les corresponents mobilitzacions populars, van començar les obres del túnel que per fi s'ha obert al trànsit amb un retard de quaranta anys.

La reivindicació de la ruta de Salt a Amer per Anglès, coneguda com la «carretera de la vergonya», va començar deu anys després de la funesta supressió del tren Girona-Olot. El 1979 es van lliurar al Govern Civil les primeres signatures –cinc-centes–, seguides després per moltes altres i per una marxa de dues mil persones a cavall de cinc-cents automòbils. La manifestació es va haver de repetir el 1988. Actuacions importants entre 1993 i 1995 van donar pas a l'esperança que ara sembla fer-se realitat amb l'estudi d'un nou traçat més ambiciós, d'acord amb les necessitats circulatòries que han anat aflorant en el decurs d'aquests inacabables anys d'espera.

Ens trobem, en tots dos casos, davant del fruit d'una petició insistent i d'una pressió reiterada de la ciutadania, que ha resultat estèril durant un lapse veritablement vergonyós. Potser no hauríem de celebrar tant, doncs, que les carreteres es millorin com que –per fi– es faci un acte d'estricta justícia. No haver-lo fet fins ara resulta incomprensible i, el que és pitjor, imperdonable.

Joaquim Jordà: Una vegada més, com ja ens va passar fa uns mesos, la mort ineluctable s'avança als nostres propòsits. La conversa que Sebastià Goday va mantenir amb el director de cinema Joaquim Jordà, que publiquem a la secció corresponent d'aquest número, adquireix la valuosa però trista categoria d'entrevista pòstuma. El cineasta de Santa Coloma de Farners va morir inesperadament el 24 de juny, poques setmanes després d'haver parlat llargament per a aquestes pàgines que han esdevingut alhora, involuntàriament, el seu llegat i el nostre tribut.